

Arrest

nr. 144 376 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 10 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat Mr. P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 januari 2011 een asielaanvraag bij de Belgische overheden. Op 31 juli 2012 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 13 augustus 2012 wordt verzoeker tevens, onder afgifte van een bijlage 13*quinquies*, bevolen om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigt op 22 november 2012 de weigeringsbeslissingen van de Commissaris generaal bij arrest nr. 91 973.

Op 27 november 2012 wordt verzoeker opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen dit bevel wordt door de Raad verworpen op 8 oktober 2013 bij arrest nr. 111.435.

1.2. Verzoeker dient op 24 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 6 september 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 1 oktober 2013 kennis neemt. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hierbij een attest voorlegt, leergierig zou zijn, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en hierbij ook een attest voorlegt, gewerkt heeft als keukenhulp bij BVBA Rohail's en hierbij een arbeidscontract en loonfiches voorlegt, volledig in orde is met zijn belastingen en hierbij een kopie van zijn aangifte in de personenbelasting aanslagjaar 2012 neerlegt, een lidkaart van de bibliotheek van Brugge voorlegt en ingeschreven is bij de ABW West-Vlaanderen en hierbij ook een bewijs voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 26.01.2011 asiel aan in België. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 26.11.2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 30.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos hij echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM indien hij zou moeten terugkeren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor cliënt verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een ernstige aantasting van de levenskwaliteit omdat hij Rohingya zou zijn van etnische afkomst indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene legt hierbij diverse artikels en rapporten voor: stuk 1: Myanmar, Bangladesh leaders 'to discuss Rohingya'- AFP dd.25 juni 2012, stuk 2: Burmese exiles in desperate conditions - BBC News

dd. 29.09.2007, stuk 3: Myanmar The Rohingya Minority: Fundamental Rights Denied - Amnesty International en stuk 4: Bangladesh accused of 'crackdown' on Rohingya refugees-BBC News dd. 18.02.2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

"In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018).

Tenslotte haalt betrokkene aan dat het onmogelijk zou zijn om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst in te dienen aangezien dat een procedure zou zijn waarvoor geen enkele termijn is voorgeschreven en die sowieso meerdere maanden in beslag zou nemen. Dit vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid aangezien er regelmatig Bengalen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in New Delhi (India). Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de duur en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Bengaalse burgers."

1.4. De gemachtigde neemt op 10 september 2013 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 1 oktober 2013 kennis neemt. De motieven luiden als volgt:

"De heer

Naam, voornaam: H.M.M.

(...)

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 26.11.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel dat voornamelijk is gericht tegen de eerste bestreden beslissing wordt als volgt uiteengezet:

"11.1.1. De bestreden beslissing stelt onder meer als volgt:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een ernstige aantasting van de levenskwaliteit omdat hij Rohingya zou zijn van etnische afkomst indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene

om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene legt hierbij diverse artikels en rapporten voor: stuk 1: Myanmar, Bangladesh leaders 'to discuss ROhingya'- AFP dd.25 juni 2012, stuk 2: Bummese exiles in desperate conditions - BBC News dd. 29.09.2007, stuk 3: Myanmar The Rohingya Minority: Fundamental Rights Denied — Amnesty International en stuk 4: Bangladesh accused of 'crackdown' on Rohingya refugees -BBC News dd. 18.02.2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

"In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkele middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018).

Verwerende partij stelt dus met andere woorden dat verzoekende partij haar vrees bij terugkeer naar haar land van herkomst niet aannemelijk genoeg heeft gemaakt.

11.1.2. Verzoekende partij meent echter dat deze motivering geenszins de toetsing aan de materiële motiveringsverplichting evenals artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM kan doorstaan.

Vooreerst is verwerende partij niet redelijk wat het risicoprofiel van verzoekende partij betreft. Verzoekende partij geeft aan Rohingya te zijn en toont met verschillende rapporten aan dat Rohingya's zowel in Birma als Bangladesh een groot risico lopen om het slachtoffer te worden van schendingen van de mensenrechten. Verwerende partij wijst dit allemaal eenvoudigweg van de hand door te stellen dat betrokkene zelfs geen begin van bewijs van dit alles levert.

Nochtans heeft verzoekende partij 4 serieuze rapporten aangebracht van o.m. Amnesty International en BBC die aantonen dat het leven van Rohingya's in Birma en Bangladesh zeer moeilijk is.

Verwerende partij lijkt de volledige bewijslast op verzoekende partij te willen leggen, hetgeen niet strookt met het MSS-arrest van het EHRM dd. 21 januari 2013:

"352. Dans ces conditions, la cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant »

11.1.3. Bovendien komt het verwerende partij toe elke grief in de zin van artikel 3 EVRM minutieus te onderzoeken. Dit is hier kennelijk niet gebeurd. Indien verwerende partij, bij haar minutieus onderzoek, nog elementen nodig had, dan had zij zonder enig probleem verzoekende partij kunnen contacteren hetgeen in casu niet gebeurde.

Integendeel, verwerende partij verschuift de volledige bewijslast naar verzoekende partij en maakt zich er makkelijk van af door eenvoudigweg te stellen dat er geen bewijzen werden voorgelegd die deze bewering kunnen staven.

In die zin is dus ook het bevel om het grondgebied te verlaten onherroepelijk gevestigd.

11.1.4. Ook stelt verwerende partij dat het geen 'buitengewone' omstandigheid uitmaakt dat er in het land van herkomst van verzoekende partij geen Belgische diplomatieke of consulaire post aanwezig is en het feit dat het zeer veel tijd in beslag neemt vooraleer op een aanvraag ex art. 9 Vreemdelingenwet een antwoord komt:

Tenslotte haalt betrokkene aan dat het onmogelijk zou zijn om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst in te dienen aangezien dat een procedure zou zijn waarvoor geen enkele termijn is voorgeschreven en die sowieso meerdere maanden in beslag zou nemen. Dit vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid aangezien er regelmatig Bengaïen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatie of consulaire post in New Delhi (India), Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de duur en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Bengaïse burgers.

Vooreerst schijnt verwerende partij het dus normaal te vinden dat er niet binnen een redelijke termijn geantwoord wordt op een aanvraag ex. Artikel 9 Vreemdelingenwet, waarvan akte.

Bovendien erkent ook de Raad van State dat de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Cf. R.v.St. nr. 198.769 van 9 december 2009 in de zaak A. 193.994/XIV- 31.385, p. 14/17:

"3.3.3. (...) dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, (...)".

11.1.5. Wanneer er in een bepaald land geen diplomatieke post aanwezig is, dan is het niet meer dan logisch dan dat een Belgische diplomatieke post in een ander land bevoegd is om ook aanvragen vanuit dat land in ontvangst te nemen. Bijgevolg kan de motivering dat dit voor alle Bengalen zo is onmogelijk afdoende zijn om de bestreden beslissing te schragen (zoniet zou de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post immers nooit meer als buitengewone omstandigheid kunnen kwalificeren). Er kan ook niet ontkend worden dat dit een bijkomende inspanning vergt van verzoekende partij: zij moet zich vooreerst vanuit haar thuisland naar India begeven zonder te weten hoelang zij aldaar zal moeten wachten vooraleer een beslissing genomen zal worden.

Verzoekende partij dient dus vooreerst terug te keren naar haar land van herkomst (waar zij vreest voor een schending van artikel 3 EVRM cf. 11.1.2.) om aldaar een Indisch visum te bekomen (stuk 3). Daarenboven kan zij onmogelijk voorspellen voor hoelang zij een visum nodig heeft, want zoals verwerende partij zelf aangeeft is het feit dat er lang gewacht dient te worden op een beslissing ex. Art. 9 Vreemdelingenwet absoluut niet 'buitengewoon'.

Hoewel ook de Raad van State aangeeft dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post (in Bangladesh) een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, motiveert verwerende partij geenszins afdoende waarom dit hier niet het geval zou zijn.

Zij motiveert enkel door te stellen dat ook de landgenoten van betrokkene met deze problemen geconfronteerd worden. Voor verzoekende partij is dit niet echt een 'verheldering'; integendeel.

Op deze wijze kan de afwezigheid van een diplomatieke post in het land van herkomst immers nooit meer kwalificeren als een buitengewone omstandigheid. Verwerende partij zal immers altijd wel kunnen stellen dat andere landgenoten dezelfde problemen ondervinden.

Zelfs al zouden er 'regelmatig' andere Bengalen zijn die een aanvraag indienen via New Delhi (waarvan verwerende partij trouwens niet het minste bewijs aanbrengt), dan nog kan enkel vastgesteld worden dat deze motivering uitblinkt in vaagheid en algemeenheid (over hoeveel Bengalen gaat het, hebben zij misschien reeds verblijfsrecht in India waardoor zij vrijgesteld zijn van enige visumformaliteit, gaat het over de doorsnee-Bengaal of enkel de zeer welgestelde die intussen voldoende middelen heeft om voor onbepaalde duur in India te kunnen wachten ?).

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat de standaardmotivering van verwerende partij geenszins de bestreden beslissing (die betrekking heeft op de persoonlijke aanvraag van verzoekende partij) kan schragen.

11.1.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de thans bestreden beslissing op dit punt eveneens strijdig is met artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat eveneens geschonden wordt geacht.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.4. Verzoeker heeft in zijn aanvraag aangehaald dat hij Rohingya zou zijn. Deze etnische afkomst maakte volgens verzoeker een buitengewone omstandigheid uit daar Rohinya's een vervolgd minderheidsgroep zijn die in Bangladesh kampen met voortdurende discriminatie en onderdrukking. Een terugkeer naar Bangladesh zou volgens verzoeker niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit inhouden maar ook een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker voegde bij zijn verzoekschrift verschillende artikelen en rapporten toe met betrekking tot de situatie van Rohinya's zowel in Birma als Bangladesh.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheid en de voorgelegde stukken, en vervolgens aangaande dit element als volgt heeft gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM indien hij zou moeten terugkeren dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van

bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een ernstige aantasting van de levenskwaliteit omdat hij Rohingya zou zijn van etnische afkomst indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene legt hierbij diverse artikelen en rapporten voor: stuk 1: Myanmar, Bangladesh leaders 'to discuss Rohingya'- AFP dd.25 juni 2012, stuk 2: Burmese exiles in desperate conditions - BBC News dd. 29.09.2007, stuk 3: Myanmar The Rohingya Minority: Fundamental Rights Denied - Amnesty International en stuk 4: Bangladesh accused of 'crackdown' on Rohingya refugees-BBC News dd. 18.02.2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

"In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07.2007, nr 1.018)."

Verzoeker meent dat dit motief niet voldoet en dat de gemachtigde niet redelijk is wat betreft zijn risicoprofiel. De gemachtigde veegt alles weg door enkel te stellen dat verzoeker geen begin van bewijs levert, hoewel artikelen en rapporten werden voorgelegd. Hierdoor legt de gemachtigde de volledige bewijslast bij verzoeker, wat niet strookt met de rechtspraak van het EHRM. Er is volgens verzoeker geen nauwgezet onderzoek naar de grief op grond van artikel 3 EVRM gebeurd.

3.5. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v .België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a .v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

De gemachtigde van de staatssecretaris moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.6. In zijn aanvraag beweerde verzoeker te behoren tot de Rohingya minderheidsgroep en vervolgens in wezen betoogde dat deze minderheidsgroep in Birma en Bangladesh wordt blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

De bescherming onder artikel 3 EVRM treedt in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). Wanneer de verzoekende partij heeft aangetoond te behoren tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, mag er niet verder worden vereist dat de verzoekende partij het bestaan aantoot van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Daargelaten de vraag of de Rohingya een minderheidsgroep uitmaken die systematisch worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, dient eerst uitgemaakt te worden of de verzoeker wel tot deze minderheidsgroep behoort. Uit de hierboven vermelde rechtspraak van het EHRM volgt duidelijk dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om zijn lidmaatschap in de betrokken groep te bewijzen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag slechts beweerde te behoren tot de Rohingya minderheidsgroep maar dat hij deze bewering niet verder staaft. Verzoeker legde geen stukken voor die zijn bewering dat hij behoort tot de Rohingya minderheidsgroep staaften.

Conform de rechtspraak van het EHRM benadrukt de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs, met name dient verzoeker zijn algemene bewering toe te passen op zijn eigen situatie.

Nu verzoeker zijn lidmaatschap in de Rohingya minderheidsgroep niet staaft met een begin van bewijs, maar zich louter beperkte tot een algemene bewering, kon de gemachtigde op zorgvuldige en goede gronden besluiten dat verzoeker geen persoonlijke bewijzen voorlegde die deze bewering staven.

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde contact had kunnen opnemen in het kader van het onderzoek naar de grief op grond van artikel 3 EVRM, maar de Raad benadrukt dat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoeker ligt, conform de rechtspraak van het EHRM. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132) Verder wijst de Raad erop dat in het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet het aan de vreemdeling toekomt om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat, waarbij de bewijslast bij de aanvrager zelf ligt die duidelijk alle elementen, dit is buitengewone omstandigheden, moet vermelden en bijbrengen die het indienen van een verblijfsaanvraag in België rechtvaardigen. In het kader van een wederkerige zorgvuldigheidsplicht, kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij alle buitengewone omstandigheden vermeldt en naar behoren staaft. (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, De GRAEVE).

In casu bleef verzoeker dus in gebreke om een begin van bewijs voor te leggen op basis waarvan zijn voorgehouden lidmaatschap tot de Rohingya voor waar kon worden aangenomen. Deze onzorgvuldigheid kan evenwel niet aan de gemachtigde worden verweten.

Bij gebrek aan enig bewijs omtrent het lidmaatschap in de Rohingya minderheidsgroep, komt het besluit van de gemachtigde dat verzoekers algemeen betoog niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 EVRM aan te tonen en evenmin als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden, niet kennelijk onredelijk voor.

Daarenboven stelt de Raad bij nazicht van het administratief dossier vast dat verzoeker reeds eerder in het kader van zijn asielprocedure hetzelfde betoog omtrent een voorgehouden lidmaatschap in de Rohingya mindergroep hanteerde. Uit arrest nr. 91 973 van 22 november 2012 blijkt dat de Raad hierover als volgt oordeelde:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven; hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren, het ontkennen, en het vergoelijken van deze vaststellingen. Verzoeker verwijst nog naar een rapport en verschillende internetartikelen betreffende de Rohingya's. Een verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd heeft om gehoord te worden, beperkt er zich ter terechtzitting toe zijn asielrelaas te herhalen en te verwijzen naar zijn verzoekschrift.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

In het licht hiervan wijst de Raad op artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag - met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties – niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

3.7. Verzoeker haalde verder in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid aan dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet vanuit Birma of Bangladesh een procedure is waarvoor geen enkele termijn, of vervaltermijn is voorgeschreven en dat deze sowieso meerdere maanden in beslag neemt.

Dienaangaande motiveerde de gemachtigde als volgt:

Tenslotte haalt betrokkene aan dat het onmogelijk zou zijn om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst in te dienen aangezien dat een procédure zou zijn waarvoor geen enkele termijn is voorgeschreven en die sowieso meerdere maanden in beslag zou nemen. Dit vormt evenmin een uitzonderlijke omstandigheid aangezien er regelmatig Bengalen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in New Delhi (India). Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de duur en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Bengaalse burgers.”

3.8. Volgens verzoeker schijnt de gemachtigde het normaal te vinden dat op een aanvraag in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet niet binnen een redelijke termijn wordt geantwoord. Dit kan echter niet in de bewoordingen van de bestreden beslissing worden gelezen, zodat de suggestie van verzoeker feitelijke grond ontbreekt.

Verzoeker wijst erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Hij stelt verder dat de gemachtigde niet motiveert waarom de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Bangladesh geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Tenslotte meent verzoeker dat er een bijkomende inspanning wordt gevraagd omdat hij zich eerste naar zijn land van herkomst moet begeven om daar een Indisch visum te bekomen alvorens hij zich naar India kan begeven om daar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

Wederom benadrukt de Raad dat het aan verzoeker toekomt om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het land van herkomst in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat, waarbij de bewijslast bij de aanvrager zelf ligt die duidelijk alle elementen, dit is buitengewone omstandigheden, moet vermelden en bijbrengen die het indienen van een verblijfsaanvraag in België rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag de afwezigheid van een Belgisch diplomatieke post in Bangladesh niet heeft aangehaald als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er kan van de gemachtigde niet worden verwacht rekening te houden met elementen die verzoeker niet aan hem kenbaar heeft gemaakt. De verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hieromtrent niet uitgebreid te hebben gemotiveerd.

In dit kader verwijst de Raad naar de bewoordingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat *“behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland”*. Dit artikel bepaalt niet, zoals de verzoeker lijkt aan te nemen, dat een aanvraag om verblijfsmachtiging dient ingediend te worden in het land van herkomst zelve, maar enkel dat de aanvraag dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de verzoeker. *In casu* blijkt dat verzoekers land van herkomst, Bangladesh, niet beschikt over een Belgische diplomatieke post maar dat de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging zich in New Delhi bevindt. Waar de verweerder stelt dat de verzoeker zijn aanvraag moet indienen in New Delhi, erkent hij niet het bestaan van buitengewone omstandigheden maar bevestigt hij dat de verzoeker over de mogelijkheid beschikt om zijn verblijfsaanvraag in te dienen conform de bepalingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of onwettig om het feit dat een vreemdeling, net zoals al zijn landgenoten, zich naar een ander land dient te verplaatsen om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij een Belgische diplomatieke post niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen. Het feit dat een vreemdeling zich dient te verplaatsen om de aanvraag in te dienen leidt in beginsel immers niet tot de vaststelling dat het zeer moeilijk om niet te zeggen onmogelijk is om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De Raad acht het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde erop wijst dat andere Bengaalse onderdanen eveneens worden geconfronteerd met problemen van duur en omweg die gepaard gaan met het indienen van een visumaanvraag in New Delhi.

Verzoeker toont niet aan waarom in zijn persoonlijk geval het gegeven dat hij een visumaanvraag zal moeten indienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post te New Delhi een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker kan weliswaar worden gevolgd in zijn betoog dat er bijkomende inspanning wordt gevraagd, nu blijkt dat hij eerst een Indisch visum moet aanvragen in Bangladesh en zich vervolgens naar New Delhi dient te begeven om een verblijfsmachtiging bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in te dienen. Hij maakt echter niet aannemelijk dat deze bijkomende inspanning een omstandigheid is die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Alleszins maakt verzoeker niet aannemelijk dat het aanvragen van een Indisch visum en de verplaatsing naar New Delhi onoverkoombaar is en hem zouden verhinderen een visumaanvraag in te dienen.

Verzoeker stelt dat hij daarenboven onmogelijk kan voorspellen hoe lang hij een visum nodig heeft. Hoewel er geen termijnen verbonden zijn aan de behandeling van verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker uit het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een bepaalde tijd in beslag neemt, niet afleiden dat de gemachtigde een kennelijke onredelijke beslissing heeft genomen. Verder toont verzoeker met deze kritiek niet *in concreto* aan dat er sprake zou zijn van een onredelijk lange behandelingstermijn.

3.9. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen op kennelijke onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt zijn genomen.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zoals opgenomen in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt. Tenslotte maakt verzoeker niet aannemelijk dat artikel 3 EVRM werd miskend.

Er wordt verder geen middel aangevoerd tegen het bestreden bevel, zodat dit gehandhaafd blijft.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES